

Sygn. akt VI Ka 393/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca:	<i>SSO Małgorzata Kowalczyk-Przedpełska (spr.)</i>
Sędziowie:	<i>SO Elżbieta Kosecka - Sobczak</i> <i>SO Irena Linkiewicz</i>
Protokolant	<i>stażysta Kinga Opalka</i>

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Jerzego Adamowskiego

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2013r.,

sprawy R. P.

o wyrok łączny

na skutek apelacji wniesionej przez skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostródzie

z dnia 27 czerwca 2013 r., sygn. akt II K 379/13

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelację skazanego za oczywiście bezzasadną,

II. zwalania skazanego od ponoszenia kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ostródzie wyrokiem łącznym z dnia 27 czerwca 2013 r. wobec skazanego R. H. skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Iławie z dnia **18 czerwca 2007 r.** w sprawie **VI K 160/07** za przestępstwo z art. 209 § 1 kk popełnione w okresie od 23 marca 2006 r. do stycznia 2007 r. na karę 3 /trzech/ miesięcy pozbawienia wolności.

2. Sądu Rejonowego w Iławie z dnia **17 maja 2011 roku** w sprawie sygn. akt **II K200/1**

- **za** przestępstwa z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełnione w dniu 03 grudnia 2010 r., 15 listopada 2010 r., 20 października 2010 r., 11 czerwca 2010 r.,

- **za** przestępstwa z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełnione, w dni 29 października 2010 r., w dniu 02 września 2010 r., w dniu 01 grudnia 2010 r., w dniu 11 stycznia 2010 r., w dniu 11 maja 2009 r., w dniu 13 listopada

2009 r., w dniu 09 listopada 2009 r., w maju 2010 r., w dniu 11 kwietnia 2010 r., w dniu 31 maja 2010 r., w dniu 26 października 2010 r., w dniach 13/14 października 2010 r., w dniu 03 listopada 2010 r., w grudniu 2010 r.,

- za przestępstwo z art. 278 § 1 i § 5 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełnione w dniu 10 czerwca 2010 r. popełnione w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk na karę

10 /dziesięciu/ miesięcy pozbawienia wolności,

- za przestępstwa z art. 278 § 1 i § 5 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, popełnione w dniach: 18 listopada 2010 r., 23 sierpnia 2010 r. i 17 grudnia 2010 r.; za przestępstwa z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełnione 19 listopada 2010 r., za przestępstwa z art. 278 § 5 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełnione w dniach 05 listopada 2010 r. i 30 czerwca 2010 r., za przestępstwa z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełnione w dniach 27-28 października 2009 r. i 29 maja 2010 r. popełnione w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk na karę /ośmiu/ miesięcy pozbawienia wolności.

- za przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełnione w dniu 10 czerwca 2010 r. na karę 1 /jednego/ roku pozbawienia wolności,
- za przestępstwo z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełnione w dniu 20 grudnia 2010 r. na karę 4 /czterech/ miesięcy pozbawienia wolności.
- za przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełnione w dniu 18 lutego 2008 r. na karę 4 /czterech/ miesięcy pozbawienia wolności.
- za przestępstwo z art. 278 § 1 i § 5 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełnione w dniu 08 października 2009 r. na karę 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności, gdzie orzeczono karę łączną 2 /dwóch/ lat i 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności z zaliczeniem okresu zatrzymania od dnia 20.12.2010 r. do 22.12.2010 r. orzeczono złożenie do depozytu dowodów rzeczowych

3. Sądu Rejonowego w Iławie z dnia **9 września 2011 roku** w sprawie **II K 679/11** za przestępstwa z art. 278 § 1 i § 3 kk popełnione w dniach 24 lutego 2011 r., 09 marca 2011 r. i na początku 2011 roku popełnione w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk na karę 1 /jednego/ miesiąca pozbawienia wolności. Orzeczono obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz: pokrzywdzonych: Z. B. 300 zł, M. A. 270 zł.

4. Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia **20 kwietnia 2012 r.** w sprawie **II K 255/12** za przestępstwo z art. 284 § 3 kk popełnione w nieustalonym czasie, nie wcześniej niż w dniu 8 czerwca 2011 r. i nie później niż w dniu 10 czerwca 2011 r. na karę 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 /czterech/ lat próby.

5. Sądu Rejonowego w Ostródzie z dnia **31 maja 2013 roku** w sprawie **II K 316/13**

za przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełnione w dniu 19 stycznia 2011 r. na karę 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności, orzeczono obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych: A. G. - 300 zł, W. K. - 50 zł.

orzekł :

I. Na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 kk, art. 569 § 1 kpk łączy kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone w wyrokach Sądu Rejonowego w Iławie w sprawach o sygn. II K 200/11 i II K 679/11 oraz Sądu Rejonowego w Ostródzie w sprawie o sygn. II K 316/13 i orzeka wobec skazanego R. P. karę łączną w wymiarze 2 /dwóch/ lat i 10 /dziesięciu/ miesięcy pozbawienia wolności.

II. W pozostałym zakresie wyroki w sprawach Sądu Rejonowego w Iławie o sygn. II K 200/11 i II K 679/11 oraz Sądu Rejonowego w Ostródzie w sprawie o sygn. II K 316/13 pozostawia do odrębnego wykonania.

III. Na podstawie art. 572 kpk umarza postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego w sprawie Sądu Rejonowego w I. o sygn. VI K 160/07 i Sądu Rejonowego w Elblągu o sygn. II K 255/12.

IV. W oparciu o art. 577 kpk na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności zalicza skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie Sądu Rejonowego w Iławie o sygn. II K 200/11 w okresie od 20 grudnia 2010 r. do 22 grudnia 2010 r. i od 23 kwietnia 2012 r., zaś w sprawie Sądu Rejonowego w Iławie o sygn. II K 679/11 w okresie od 16 listopada 2011 r. do 16 grudnia 2011 r.

V. W oparciu o art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 17 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zwalnia skazanego R. P. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Powyższy wyrok łączny zaskarżył apelacją skazany uznając, iż orzeczona wobec niego kara winna podlegać całkowitej absorpcji. W ocenie skazanego orzeczona kara nie uwzględnia jego sytuacji rodzinnej oraz tego, że długotrwała kara może doprowadzić do rozpadu jego związku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja skazanego była oczywiście bezzasadna i z tych powodów nie mogła zasługiwać na uwzględnienie.

Przede wszystkim należy wskazać, iż Sąd Rejonowy w Ostródzie wydał wyrok łączny zgodnie z obowiązującymi wymogami określonymi w art. 85 k.k. i następne. Analiza wyroków podlegających połączeniu nie wskazuje aby Sąd meriti naruszył zasady orzekania o karze łącznej.

Orzeczona wobec skazanego kara łączna uwzględnia zasady orzekania wynikające zarówno z przepisów prawa materialnego jak też zasad określonych w bieżącej judykaturze Sądu Najwyższego.

Na pełną akceptację zasługuje argumentacja Sądu Najwyższego zaprezentowana w uzasadnieniu do podjętej w powiększonym składzie 7 sędziów uchwały z dnia 25 lutego 2005 roku / sygn. I KZP 36/04/, której nadano moc zasady prawnej. W części motywacyjnej Sąd Najwyższy dokonał wnikliwej analizy wykładni przesłanek kary łącznej, wskazując m.in., że zawarty w art. 85 k.k. zwrot – zanim zapadł pierwszy wyrok – odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego / kolejnych / przestępstwa. Nie chodzi o pierwszy wyrok dający możliwość orzeczenia kary łącznej w układzie najkorzystniejszym dla skazanego. Zwrot „jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw” odwołuje się do kategorii obiektywnej – popełnienia przez sprawcę co najmniej dwóch przestępstw. Pierwszy zatem warunek przyjęcia zbiegu należy do sfery faktów. Są nimi popełnienie przez sprawcę co najmniej dwóch i to niezależnie od tego, jaka jest sytuacja procesowa dotycząca tych przestępstw. Nawet jeżeli drugie / czy kolejne / przestępstwo nie byłoby jeszcze ujawnione w momencie wyrokowania co do pierwszego, to nie zmienia to istoty rzeczy, że może / mogą / w zbiegu realnym z tym poprzednim pozostawać. Kolejny zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok” określa drugi warunek zbiegu – graniczny moment czasowy, pozwalający na przyjęcie, że te „dwa lub więcej przestępstw” do tego momentu pozostają w zbiegu. Spójnik „zanim” jasno określa sekwencję zdarzeń, jakie muszą po sobie nastąpić, aby spełnić dyspozycję przepisu: przestępstwa muszą być popełnione wcześniej, niż zapadł wyrok.

Tak więc co do istoty wyrok łączny został wydany w oparciu o prawidłowo zastosowane zasady wynikające z art. 85 k.k. i następne. Tym samym zasadnie Sąd umorzył postępowanie w sprawach VI K 160/07/ Sądu Rejonowego w Iławie i II K 255/12 Sądu Rejonowego w Elblągu.

Również co do orzeczonej kary łącznej tj. prawidłowo zastosowanej zasady częściowej absorpcji, należało w pełni podzielić argumentację zawartą w uzasadnieniu do zaskarżonego orzeczenia. Wyrok łączny wydaje się w oparciu o zasady określone w przepisach art. 85-92 k.k. W orzecznictwie podkreśla się, że „decydujące znaczenie przy

wymiarze kary łącznej ma wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Popelnienie więcej niż dwóch przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji” – por. wyrok SA w Łodzi z 20 września 2001 r., II Aka 154 /01, Prok. i Pr. 2002, z. 4, poz. 26.

Orzeczona wobec skazanego R. P. kara łączna nie nosi cech rażącej surowości.

Przy wymierzeniu kary łącznej zastosowanie zasady pełnej absorpcji nie jest żadnym obowiązkiem sądu orzekającego czy też punktem wyjścia przy dokonywaniu prawidłowej oceny wymiaru kary łącznej. Wydając wyrok łączny, sąd orzekający nie jest także uprawniony do ponownego rozważania tych samych okoliczności, które legły u podstaw wymiaru kar w poprzednio osądzonych sprawach, lecz powinien rozważyć przede wszystkim, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono te kary, istnieje ścisły związek podmiotowy i przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak, a ponadto winien rozważyć okoliczności, które już po wydaniu poprzednich wyroków zaistniały i przemawiają za korzystnym lub niekorzystnym ukształtowaniem tej kary. / por. wyrok SA w Katowicach z dnia 2006.09.14 w sprawie sygn. akt II AKA 244/06, LEX nr 217093/.

W odniesieniu do niniejszej sprawy należy podnieść, iż między poszczególnymi czynami, objętymi wyrokiem łącznym, występuje związek przedmiotowy- wszystkie czyny dotyczą przestępstw przeciwko mieniu – z drugiej zaś strony były popełnione w pewnym rozproszeniu czasowym i po ich popełnieniu skazany dopuścił się kolejnego czynu tego samego rodzaju i również w warunkach powrotu do przestępstwa tj. art. 64 par. 1 k.k. / por wyrok w sprawie II K 200/11, II K 679/11, II K 316/13 /.

Przerwy pomiędzy poszczególnymi skazaniami wynoszą kilka lat, skazany dokonał tych czynów na szkodę różnych, przypadkowych pokrzywdzonych. Dlatego redukcja kar poprzez stosowanie całkowitej absorpcji stanowiłoby nadużycie instytucji kary łącznej, która zostałaby wypaczona przez prostą arytmetykę kar / wyrok SA w Krakowie z dnia 2006. 12. 13 w sprawie II AKA 208/06, KZS 2007/1/40/.

Zasadnie w praktyce sądowej i orzecznictwie uznano, że nie ma żadnych podstaw, by przyjmować, iż istotą kary łącznej w wyroku łącznym jest tworzenie sytuacji korzystnej dla skazanego. W praktyce rzeczywiście tak dzieje się najczęściej, ale nie oznacza to, by takie korzystne rozwiązanie musiało być stosowane i to maksymalnie. Skazany R. P. w zaskarżonym orzeczeniu zasadnie skorzystał z częściowej absorpcji i słusznie Sąd I instancji uznał, że brak było przesłanek do zastosowania wobec niego absorpcji całkowitej.

Takie stanowisko Sądu Rejonowego w Ostródzie zasługiwało na pełną aprobatę.

Sąd I instancji w sposób szczegółowy uzasadnił swoje stanowisko, uwzględniając wszystkie okoliczności istotne z punktu widzenia skazanego, które miały wpływ na wysokość orzeczonej kary łącznej. Skazany w swojej apelacji nie wskazał na istnienie innych, nowych okoliczności, które nie zostałyby uwzględnione przez Sąd meriti, a które mogłyby mieć wpływ na odmienną ocenę wymierzonej kary łącznej.

Skazany kwestionował nie tylko sam sposób orzeczenia o karze łącznej oraz stawiał zarzut rażącej surowości orzeczonej kary łącznej oraz nie uwzględnieniu przy orzekaniu wszystkich okoliczności o charakterze łagodzącym występujących po jego stronie.

Odnosząc się do zarzutu rażącej surowości wymierzonej kary łącznej należy kierować się ogólnymi zasadami określonymi w art. 438 pkt 4 k.p.k.

Rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4, zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania zasad w sprawie dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego / por. III KR 254/73,

OSNPG 1974, nr 3-4 ,poz. 51 / . Wymierzenie kary łącznej w wyroku łącznym oparte jest na tych samych dyrektywach , które znajdują zastosowanie do kary łącznej orzekanej w ramach jednego wyroku. Wymierzając karę łączną w ramach wyroku łącznego sąd oprócz okoliczności rzutujących na wymiar tej kary określonych w przepisach kodeksu karnego uwzględnia również okoliczności wymienione w art. 571 par. 1 k.p.k.

Sąd Rejonowy przeprowadził dowód z aktualnej opinii o skazanym z Zakładu Karnego w K. aby mieć orientację , jak przebiega proces jego resocjalizacji , co nie jest obojętne przy określeniu okresu kary łącznej pozbawienia wolności / por. opinia k 50v/.

Z treści tej opinii wynika , iż prognoza penitencjarna jest umiarkowanie pozytywna . Skazany był karany dyscyplinarnie oraz nagradzany . Karę realizuje w sposób umiarkowanie właściwy/ por. opinia k 39/.

Te okoliczności wskazują , iż proces resocjalizacji skazanego w warunkach więziennych nie został zakończony.

Okoliczności powyższe zostały w pełni uwzględnione w wysokości orzeczonych kar w wyroku łącznym .

W świetle tych stwierdzeń nie można uznać , iż orzeczona w wyroku łącznym kara łączna pozbawienia wolności razi nadmierną surowością przez co staje się niewspółmiernie wysoka.

Przy wymiarze kary łącznej w odniesieniu do skazanego uwzględniono również przesłankę negatywną , jaką jest popełnienie kilkunastu przestępstw.

Wskazane powyżej okoliczności czynią niezasadne zarzuty skazanego dotyczące rażącej niewspółmierności kary łącznej .

W tym stanie , skoro apelacja skazanego była oczywiście bezzasadna , Sąd Okręgowy w oparciu o przepis art. 437 par. 1 k.p.k. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok jako w pełni słuszny. O kosztach sądowych rozstrzygnięto na mocy art. 624 par. 1k.p.k. uznając , iż skazany nie ma możliwości ich poniesienia z powodu odbywania kary w warunkach izolacyjnych.